

## **Éji erdő**

Hol a Hold ragyog, és hallgat az éj, ott az ösvény, hol erdei vadam újra látom, s a csend ilyenkor jóbarátként hallgat, mert könnyű lépteit szépemnek csak az álmodó bokrok hallják. Mert erdöm legszebb kincse, kire régóta várok, farkasok árnya, a múlt elrejtő, barna színeivel festve. Mert magányos vadászatom legpompásabb célja maga a büszke tartás, az engedő szép szabadság, kit csak az arra méltó láthat teljes valójában. Így magam is erdővé válok, ezer apró szemmel, kemény fatörzsekből és hajló ágakból lesz a testem, levelek, lombok és viharok játszanak egymással bennem, hogy szép vadam színről színre láthasson engem is. Hogy a Holdban és a Napban láthassa kimondott lényemet, ami maga a szél; az illatok furcsa, titkos örvénye, és a vadság édes íze; ami aranyat ezüsttel, éjt nappallal ölt össze egésszé, kiszámíthatatlanul és bizonyosan. Így vagyunk vagy lehetünk immár egyek; mint akik álmukban látják igazán egymást, s álmukban kiáltanak egymásnak ébren elmondhatatlan szavakat, átgyalogolva botlós szakadékok fölött, iránytű nélkül tartva észak felé, ahol a jégsivatagok végül illatos erdők álmát ígérnek és adják vissza nekünk, a végtelen szerelmes vándorainak, sivár síkjaikon otthont és hazatalálást ágyazva, a farkasvonításból boldog himnuszot és önfeledt csókokat költve, az éjszakákból mennyet és déli napsütést, erdei tisztásként elénk varázsolva.

**Paulinyi Tamás**